

HALOTT VÁROS

*Kékszürke felhők lomhán nyúladoznak.
A rosszulébredt, fanyar Délelőtt
kedvetlen üli meg a hegytetőt, —
még érzi ízét álmabeli rossznak.*

*Olykor szélfickók gázolnak a fűben,
kergetik egymást el a semmibe.
Egy-egy madárfütty téved még ide,
és rá a csönd behálóz még sűrűbben.*

*A Nap-kerülte táj fölött megállván,
azon tündödl: Nyár van itt, vagy Ősz?
Míg elméd ennél búsan elidőz,
komor fenyők zúgnak a vén hegy vállán.*

— — — — —
*És most ha kedved változást határoz,
mert e látványnak szíved nem örül,
tekinteted a mélyben jár körül,
s rádöbben messziről a halott város.*

*Ezernyi ezer palotája, háza
egymásra szűkül, mégis tág a kép,
s mint festő vásznától ha hátralép,
nyomósabb lesz művének színe, váza:*

*behemót Város két kis szemgolyóban
megtükrözik, — s olyan más az egész,
mintha a csönd utcák zajába vész.
Közbül egy mozdulatlan nagy folyó van.*

*Máskor e folyó nyughatatlan, kőbor,
hol szöke fényű, hol meg esti kék,
de most két partján álomszín vidék,
és vize mint tompán aranyló ó-bor.*

*A hídja is, míg révületben nézed,
oly furcsa mind, amint a légbe nyúl.
Folyó és Város áll hangtalanul,
s láttukra megszáll a süket igézet.*

*Csak áll a Város. Tornyok, házak állnak,
és nincsen hang, és nincsen mozdulat,
nincs jel, hogy ott most élet sír, mulat,
játéka van ott csóknak és halálnak.*

*Csak áll a Város a létből kihulltan,
valószínűtlen és nevetlenül.
Halálos látomás. Lelkedre ül,
mint gyötrő árny valami ősi multban*

*s fölkiéért, míg tartod ez árva szemlét,
hogy ott már minden s mindenki halott,
kiásott elkövült világ van ott.
S belédborzong egy szörnyű szó, a Nemlét.*

— — — — —
*Még érzi ízét álmabeli rossznak
s kedvetlen üli meg a hegytetőt
a rosszulébredt, fanyar Délelőtt.
Kékszurke felhők lomhán nyúladoznak.*